

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 910008/9

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב אליהו הישריק, הרב א' אהרן כץ, הרב מיכאל עמוס

המערערת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד משה יצחק אוסדיטשר ועו"ד יפתח תייר)

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אלי ביטון ועו"ד דוד ביטון)

הנדון: הגבלות על סרבן גט – קבלת ערעור ואף אכיפת פסק ביה"ד הגדול עצמו

פסק דין

בתיק זה התקיים דיון ביום כ"ג בתמוז תשע"ז (17.7.17).

הדיון נקבע בתביעת המערערת להטלת הגבלות על בעלה כאכיפה של פסק הדין שניתן על ידי בית הדין הגדול שחייב את הבעל-המשיב ליתן לאישה גט פיטורין, וכערעור על החלטת בית הדין האזורי שהחליט ברוב דעות לדחות את בקשת בא כוח האישה להטלת הגבלות על הבעל.

הדיון התקיים במעמד המערערת ובאי כוחה ובהיעדר המשיב ובאי כוחו. זאת לאחר שבא כוח המשיב הגיש יום לפני הדיון בקשה לדחיית הדיון – בקשה זו נדחתה על ידי בית דין שקבע בהחלטה כי הדיון לא יידחה ויתקיים במועד שנקבע, וכן קבע כי יתקיים הדיון גם בהיעדר המשיב אם יחליט שלא להישמע להחלטת בית הדין ולא לבוא (ראה לעניין זה תקנה קנא(2) מתקנות הדיון). אכן, המשיב כדרכו עשה דין לעצמו ולא הופיע לדיון למרות החלטת בית הדין שהורתה על כך שהדיון יתקיים.

חמורה לא פחות היא התנהלות עורך דינו של המשיב שגם הוא בחר שלא להופיע, למרות אי-קבלת כל אישור שלא להופיע, ואף פעל כנגד החלטה מפורשת של בית הדין. זוהי התנהלות שבגינה יש לשקול דיווח ללשכת עורכי הדין – ועדת האתיקה.

בית הדין עיין בחומר שבתיק ושמע את דברי באי כוחה של המערערת כי בעקבות העובדה כי בית הדין הגדול חייב את הבעל במתן גט לאשתו ללא כל תנאי, ומאחר שהבעל אינו עושה כן, הרי יש להטיל עליו את ההגבלות הקבועות בחוק.

רקע והליכים משפטיים

1. ביום י' באדר ב' תשע"ד (12.3.14) ניתנה החלטת בית הדין האזורי פתח תקווה בתביעת האישה לחייב את הבעל בגט. בית הדין פסק כי האישה לא הוכיחה עילת גירושין ובעצם דחה בכך את תביעת האישה.

2. על פסק דין זה הוגש ערעור מטעם האישה ביום י"ח באדר ב' תשע"ד (20.3.14).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

3. ביום ח' בטבת תשע"ה (30.12.14) ניתן ונחתם פסק דין של בית הדין הגדול. בית הדין הגדול קיבל את ערעור האישה וקבע כי הוא מורה על חיוב הבעל לגרש את אשתו וכי יש לזמן את הבעל לסידור גט.
 4. בא כוח הבעל הגיש לבית הדין הגדול ביום ט' בשבט תשע"ה (29.1.15) בקשה לעיון חוזר בפסק הדין.
 5. ביום י"ג באב תשע"ה (29.7.15) דחה בית הדין הגדול את בקשת הבעל וחזר וקבע כי פסק הדין המחייב את הבעל בגט בעינו עומד וחובה על הבעל לגרש את אשתו בהקדם.
 6. ביום ה' בטבת תשע"ו (17.12.15) הגיש בא כוח האישה אל בית הדין האזורי בקשה לסידור גט ולכפיית גט.
 7. ביום ז' באייר תשע"ו (15.5.16) ניתנה ההחלטה של בית הדין האזורי שבה קבע בית הדין האזורי כי הבעל יוזמן לסידור גט רק לאחר שהאישה תפקיד המחאה בנקאית בידי בית הדין. כלומר: בית הדין האזורי דחה בעצם את הדרישה האולטימטיבית של ב"כ האישה לביצוע פסק דינו של בית הדין הגדול מיום ח' בטבת תשע"ה (30.12.14).
 8. ביום כ"ה באייר תשע"ו (2.6.16), הגיש בא כוח האישה כתב ערעור על החלטת בית הדין האזורי האחרונה מיום ז' באייר תשע"ו (15.5.16).
 9. ביני לביני, ביום כ"א בטבת תשע"ז (19.1.17) התקיים דיון נוסף בבית הדין האזורי ובו העלה בא כוח האישה את תביעתו למתן צווי הגבלה נגד הבעל.
 10. ביום כ"ח בטבת תשע"ז (26.1.17) ניתנה החלטה של בית הדין האזורי בתביעה זו של האישה להטלת הגבלות. בית הדין האזורי דחה את התביעה להטלת הגבלות ברוב דעות. לדעת המיעוט יש מקום להטלת הגבלות.
 11. ביום כ"ה באדר תשע"ז (23.3.17) התקיים דיון בבית הדין הגדול. הדיון היה במסגרת בקשה שהגיש בא כוח האישה-המערערת טרם הדיון בבית הדין הגדול. באותו דיון טען בא כוח המערערת נגד החלטת בית הדין האזורי שדחה את בקשת המערערת להטלת סנקציות על הבעל בגין סירובו ליתן גט. בא כוח המערערת ביקש כי בית הדין הגדול ידון בדיון זה בטענות שיש לו כנגד אותה החלטה בהליך של ערעור.
 12. ביום ב' בניסן תשע"ז (29.3.17) חזר בית הדין הגדול ואשרר את החלטתו בעניין הטלת חיוב גט על הבעל וקבע: "בית הדין הגדול קובע כי הבעל חייב ליתן גט פיטורין לאשתו מיד, ללא כל תנאי או קשר לעניין הדירה והרכוש".
- עוד נקבע כי קיימות שתי דרכים שבהן יכול בא כוח האישה להעלות את תביעתו להטלת צווי הגבלה על הבעל:
- האחת: ב'מסלול' של הגשת ערעור על החלטת בית הדין האזורי מיום כ"ח בטבת תשע"ז (26.1.17) שדחתה ברוב דעות את בקשת בא כוח האישה לצווי הגבלה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

והשנייה: בקשה עצמאית להטלת צווי הגבלה בתורת אכיפה של בית הדין הגדול על פסק הדין שנתן בית הדין הגדול עצמו ביום ח' בטבת תשע"ה (30.12.14) ושקבע והטיל חיוב בגט על הבעל.

בא כוח האישה פירט את ההגבלות המבוקשות ואף הבהיר כי הוא כולל ב'חבילת' ההגבלות המבוקשת גם הטלת מאסר על הבעל.

לדיון בכך נועד והתקיים הדיון ביום כ"ג תמוז תשע"ז (17.7.17).

דיון והכרעה

ייאמר בתחילת דברינו, דינם של הערעור שהגיש בא כוח האישה ושל תביעתו להטלת הגבלות להתקבל במלואם.

אין ספק כי בפנינו בעל שגמר אומר לעגן את אשתו אם משום עיגון לשמו ואם כניצול ציני של נתינת הגט לצורך סחיטה של תנאים כספיים מן האישה. זה גם זה פסול בתכלית. זוהי התנהלות שמקומה לא יכירנה בהלכה, ובית הדין לא ייתן ידו להמשך עיגונה של בת ישראל שכל רצונה הוא קבלת גט. בית הדין הגדול עמד על כך כבר לפני כשלוש שנים! עת נתן את החלטתו העקרונית לחייב את הבעל בגט, תוך הדגשה כי אין לקשר ולעכב כלל את הגט מכל טעם שהוא. כבר לפני כשלוש שנים בהחלטה מיום ח' בטבת תשע"ה (30.12.14) קבענו כדלהלן:

"מתוך הדברים עולה בבירור תמונה של בעל אלים שהספיק לשבת במשך שנה שלמה בכלא על עבירות אלימות. אין ספק כי בבעל אלים כזה בית הדין מחויב לדאוג כי יגרש את אשתו כדי שלא תימצא במצב סכנה וכמבואר בשולחן ערוך (סימן קנד ברמ"א)."

הווי אומר כי הבעל מוסיף רשעה על רשעותו. לא די בכך שהאישה סבלה מאלימותו של הבעל עת הייתה עימו, הבעל עדיין לא בא על סיפוקו והחליט למנוע מאישה זו גם את הדרך לשחרורה ממנו.

למרות הזמן הרב שעבר מעת חויב הבעל בגט, הבעל עשה כל אשר לאל ידו לעשות כדי לגרום ל'סחבת' מכוונת בתיק זה ובלבד לעכב את מתן הגט, כנראה בתקווה שכך יצליח לחמוק מחובתו. הבעל קידש מלחמת התשה נגד אשתו ובציניות מעושה של דבריו בעת הדיונים ובמניעת מתן גט לאשתו הוא פוגע פגיעה נפשית באישה, בעגמת הנפש העמוקה שהוא מנחיל לה, כשלאחר שכאמור השתמש נגדה באלימות פיזית החליט להמשיך גם באלימות נפשית נגדה.

זאת ועוד, הבעל לא בחל בשום צעד ובדרכו הנלוזה נגד האישה עשה פלסטר את פסק הדין של בית הדין הגדול, תוך שהוא עושה דין לעצמו משל פסק הדין של בית הדין הגדול אינו קיים כלל.

אך לא עוד!

עת המלל הגיעה לסיומה והגיעה עת המעש.

בית הדין קובע כי יש להטיל על בעל זה את כל ההגבלות המבוקשות על ידי בא כוח האישה. בית הדין אף קובע כי מן הדין היה מקום כבר עתה להשתמש גם בהגבלה של הטלת מאסר, אך בית הדין, שכל עניינו בהטלת ההגבלות אינו ההגבלות לגופן אלא בהיותן מכשיר להביא את הבעל לציית לפסק הדין שניתן ולשחרר את האישה בגט, סבור כי אין לסגור את חלון ההזדמנויות וכי יש לאפשר לבעל להתעשת וליתן גט.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לפיכך בשלב ראשון יוטלו ההגבלות שעניינן מניעת זכויות מהבעל, אך אם יסתבר שאין די בכך והבעל יתמיד בסירובו ליתן גט, בית הדין לא יהסס לעבור לשלב של הטלת מאסר.

פסק דין והחלטה

על פי כל הנ"ל מוחלט:

א. ערעור ב"כ האישה על החלטת בית הדין האזורי מיום כ"ח טבת תשע"ז (26.1.17), מתקבל.

ב. על פי סמכותו של בית הדין הרבני בחוק חוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין), התשנ"ה – 1995, בית הדין מטיל על הבעל את צווי ההגבלה המנויים בחוק בסעיף 2(א) וכדלהלן:

"מבלי לגרוע מסמכותו של בית הדין הרבני לפי סעיף 7 לחוק בתי דין דתיים (כפיית ציות), תשט"ז – 1956, רשאי בית הדין הרבני, בצו הגבלה, לפגוע בזכויות המפורטות להלן, כולן או מקצתן, לתקופה ובתנאים שיקבע:

(1) לצאת מן הארץ;

(2) לקבל דרכון ישראלי או תעודת מעבר לפי חוק הדרכונים, תשי"ב – 1952, להחזיק בהם או להאריך את תוקפם, ובלבד שיהיו תקפים לצורך שיבה לישראל;

(3) לקבל, להחזיק או לחדש רישיון נהיגה;

(4) להתמנות, להיבחר או לשמש במשרה על פי דין או במשרה בגוף מבוקר כמשמעו בחוק מבקר המדינה, תשי"ח – 1958 [נוסח משולב];

(5) לעסוק במקצוע שהעיסוק בו מוסדר על פי דין או להפעיל עסק הטעון רישוי או היתר על פי דין;

(6) לפתוח או להחזיק חשבון בנק או למשוך שיקים מחשבון בנק בדרך של קביעה כי הוא לקוח מוגבל מיוחד, כמשמעותו בחוק שיקים ללא כיסוי, התשמ"א – 1981.

בית הדין מטיל על הבעל [פלונין], את כל ההגבלות המנויות לעיל.

ג. בית הדין מדגיש כי היות שלבעל מונית ובבעלותו מונית והיות שהפעלת מונית היא – כלשון החוק הנ"ל בסעיף קטן (5) – "עסק הטעון רישוי או היתר על פי דין" הרי שיש להדגיש כי הגבלה זו חלה על המונית בהיותה בכלל האמור בסעיף קטן (5).

ד. לצורך ביצוע הגבלה זו שבאה למנוע את השימוש במונית בכל דרך שהיא יש להעביר החלטה זו תוך הדגשה של סעיף זה לידי משרד התחבורה.

ה. אם יתמיד הבעל בסירובו ליתן גט לאשתו עד תום שלושים יום ממתן החלטה זו, יקבע בית הדין מועד מיד לאחר תום פגרת הקיץ כדי לדון בהטלת מאסר על הבעל.

ו. ניתן לפרסם החלטה זו בהשמטת פרטים מזהים של הצדדים.

ניתן ביום כ"ו בתמוז התשע"ז (20.7.2017).

הרב מיכאל עמוס

הרב א' אהרן כץ

הרב אליהו הישיריק